

Κλεάνθης Γρίβας*

Τα Βαλκάνια στις φλόγες

*«Πάντα απροσάρμοστος, ανεδαφικός
δεν είχες καταλάβει
πως η μόνη μουσική που συντελούσε στο γενικό καλό
είταν ο χτύπος των σφυριών
των βαποριών τα φλάουτα
κ' οι παλμικές δονήσεις των συρμάτων
την ώρα που περνούν οι διαταγές για τις εκτελέσεις».*

Άρης Αλεξάνδρου, «Συνομιλώ άρα υπάρχω»

Προσκύνημα στο Βελιγράδι

Βελιγράδι. Μεγάλο Σαββάτο, 10 Απριλίου 1999. Η λειτουργία της Ανάστασης, πλαισιωμένη από τον ανατριχιαστικό ήχο των σειρήνων. Μέσα στον αρχιεπισκοπικό ναό κυριαρχούσε ο Νυμφίος και το «δεύτε λάβετε φως». Απέξω, είχαν κράτος και εξουσία οι φονιάδες των Η.Π.Α. και του ΝΑΤΟ με το «δεύτε λάβετε βόμβες».

Την ίδια ώρα, πλήθος ανθρώπων κάθε ηλικίας, θωρακίζουν με τα κορμιά τους την κεντρικότερη από τις γέφυρες που ενώνουν τα δύο κομμάτια του Βελιγραδίου, κρατώντας κεριά και τραγουδώντας.

* ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΕΤΡΑΔΙΩΝ

Ο Κλεάνθης Γρίβας είναι ψυχίατρος-νευρολόγος-συγγραφέας, και μόνιμος συνεργάτης του περιοδικού.

Μερικές δεκάδες χιλιόμετρα νοτιότερα, μετά την ισοπέδωση της σερβικής κωμόπολης Αλέξινατς από τις ΝΑΤΟϊκές βόμβες, τα Βαλκάνια απέκτησαν τη δική τους «Γκουέρνικα». Μια ειρηνική πόλη, επαρχιακή πόλη που έσφυζε από ζωή, μεταβλήθηκε σ' ένα σωρό από ερείπια, μέσα σε λίγη ώρα. Η απάντηση από τους κατοίκους στο ΝΑΤΟϊκό έγκλημα, δόθηκε από το χέρι ενός ανθρώπου που άπλωσε σ' ένα μισογκρεμισμένο τοίχο την αηδία του για τα πρόσωπα ανθρωποειδή που σκορπούν εκ του ασφαλούς το θάνατο σε άμαχους ανθρώπους: «Κατεθείτε να σας κεράσουμε».

Η ευθεία γραμμή που συνδέει τη Γκουέρνικα με την Αλέξινατς και τον επελαύνοντα ευρωπαϊκό με τον αφηνιασμένο αμερικανικό Ολοκληρωτισμό, είναι πολύ ευδιάκριτη, γιατί είναι θαμμένη με αίμα.

Η επαφή με τα συντρίμια που αφήνουν πίσω τους οι βόμβες και οι πύραυλοι της «Συμμορίας των 19», πλημμυρίζουν τον άνθρωπο από οργή, απόγνωση, λύσσα, αηδία και μίσος. Οργή για το συντελούμενο διαρκές έγκλημα σε βάρος της ανθρωπότητας. Απόγνωση για την αδυναμία του να το αποτρέψει. Λύσσα για την ανημπόρια του να ανταπαντήσει στα χτυπήματα. Αηδία και μίσος για τα μεταλλαγμένα ανθρωποειδή που παράγει η εξουσιοφρένεια. Για τους πολιτικούς αλήτες που ηγούνται της «Συμμορίας των 19» χωρών-μελών του ΝΑΤΟ. Για τους ένστολους φονιάδες των στρατιωτικών τους επιτελείων. Και για τα θρασύδειλα ερπετά που, σπέρνουν εκ του ασφαλούς το θάνατο, πατώντας τα κουμπιά του μεγαμηχανισμού του θανάτου, από απόσταση χιλιάδων μιλίων.

Ένα απέραντο μίσος, που μου προκαλεί τρόμο, καθώς διαπιστώνω ότι κάθε μέρα μου είναι όλο και πιο δύσκολο να το ελέγξω, και πανικό, με την ιδέα ότι μπορεί να με εξομοιώσει μ' αυτούς.

Ο πόλεμος

Ο πόλεμος είναι η πιο εφιαλτική εκδήλωση της ανθρώπινης καταστρεπτικής επιθετικότητας. Στρέφεται ευθέως εναντίον της ζωής, της λογικής, της ηδονής του πολιτισμού και της δημοκρατίας. Και, συνεπώς, μπορεί να ασκεί έλξη μόνο σε εξουσιαστικά μεταλλαγμένα ανθρωποειδή, νεκρόφιλους, παράλογους, ανοργανικούς, βάρβαρους και αντιδημοκράτες. Πρόκειται για μια καθολική άρνηση της ζωής που, πίσω από μια προπαγανδιστική ρητορική, υποκρύπτει μια ανελέητη σύγκρουση υλικών συμφερόντων.

Παροξυσμική εκδήλωση της βίαιης κυριαρχίας του ερπετικού τμήματος του ανθρώπινου εγκέφαλου επί του φλοιού. Πυρηνικό σύμπτωμα μιας οικουμενικής διανοητικής διαταραχής του ανθρώπινου είδους και εφιαλτική έκφραση της παράνοιας που πλημμυρίζει την αιματοβαμμένη πορεία του, στη διάρκεια της οποίας το ατομικό έγκλημα αποτελεί σταγόνα στον ωκεανό του μαζικού εγκλήματος της εξουσίας. Τελεουργική μαζική σφαγή που γίνεται δυνατή χάρη σε διαστροφικές αφοσιώσεις σε μια σημαία, σ' έναν αρχηγό, σε μια θρησκεία, σε μια πο-

λιτική πεποιθήση και σε όποια σύμβολα, ο πόλεμος «ποδοπατάει την άνοιξη, αποκεφαλίζει την προσδοκία και σέρνει στο σφαγείο όλες τις ελπίδες» (Άλμπερτ Αϊνστάιν) και επιτρέπει στο παράλογο να πάρει την εκδίκησή του από τη λογική.

Η επιδρομή των φονιάδων των Η.Π.Α. και του NATO κατά της Γιουγκοσλαβίας, είναι μια τυπική ιμπεριαλιστική εκστρατεία που καλύπτει τους ανομολόγητους οικονομικούς και πολιτικούς στόχους της με ένα ψευτο-ανθρωπιστικό πρόσχημα. Πίσω από τους φονιάδες κρύβονται πολιτικές και στρατιωτικές εξουσίες που ορέγονται αναδιάταξη των ζωνών επιρροής και, συνεπώς, των συνόρων, έλεγχο αγορών, οικονομικές διεισδύσεις. Είναι ένας «σωτηριολογικός», ακήρυκτος πόλεμος κατά της ανθρωπότητας, μια γιγαντιαία ληστρική επιδρομή, που αυξάνει την ισχύ και τα κέρδη της μαφίας του στρατιωτικο-βιομηχανικού συμπλέγματος, παράγοντας μαζικά το θάνατο, τον πόνο, τη δυστυχία και την καταστροφή.

Με την επίθεση της «Συμμορίας των 19» στη Γιουγκοσλαβία, ο πόλεμος έχει αποβάλει όλα τα προσχήματα και προβάλλει την πιο κυνική και απαίσια μορφή του. Pax Americana.

Η αμερικανική εξωτερική πολιτική: Σκοπός και μέσα

Σύμφωνα με το βασικό και αναλλοίωτο δόγμα της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής που διατυπώθηκε από τον Τζορτζ Κέναν πριν από πενήντα χρόνια, κεντρικός και αμετάλλακτος στόχος της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής και μοναδικός λόγος των κινητοποιήσεων της μεγαλύτερης στρατιωτικής μηχανής του κόσμου, ήταν και παραμένει η συντήρηση και η διαρκής αναπαραγωγή ενός διεθνούς πλαισίου που διασφαλίζει τη ληστρική εκμετάλλευση του πλανήτη από την αμερικανική αυτοκρατορία, και επιτρέπει στις Η.Π.Α. με το 5% του παγκόσμιου πληθυσμού, να σφετερίζονται και να καταναλώνουν κάθε χρόνο το 50% των παγκόσμιων πρώτων υλών που είναι απαραίτητες για τη συντήρηση του σημερινού τρόπου ζωής.

Οτιδήποτε τείνει να αμφισβητήσει ή να υπονομεύσει αυτή τη δυνατότητα, συνιστά απειλή για τα «εθνικά συμφέροντα» των Η.Π.Α. και αντιμετωπίζεται ως τέτοια.

Για να πετύχουν αυτό το σκοπό, οι Η.Π.Α. χρησιμοποιούν όλα τα πρόσφορα μέσα (θεμιτά ή αθέμιτα) ανάμεσα στα οποία βασική θέση κατέχει:

- α) η συνεργασία του αμερικανικού κράτους με τον υπόκοσμο,
- β) ο έλεγχος της παγκόσμιας διακίνησης των απαγορευμένων ουσιών από τις Η.Π.Α. και ο αμερικανικός «πόλεμος κατά των ναρκωτικών»,
- γ) ο οικονομικός, πολιτικός, διπλωματικός και στρατιωτικός εκβιασμός,
- δ) η υπονομευτική τρομοκρατική δραστηριότητα των μυστικών υπηρεσιών,
- ε) η άμεση στρατιωτική επέμβαση.

Το πρόσχημα: Κατασκευάζοντας συναίνεση

Ο αμερικανικός προπαγανδιστικός μηχανισμός, προκειμένου να διασφαλίσει τη συναίνεση της κοινής γνώμης στο αποτρόπαιο εγχείρημα της «Συμμορίας των 19», κατασκεύασε μια σαθρή ιδεολογική επικάλυψη του προμελετημένου εγκλήματος της γκανγκστερικής επιδρομής κατά της Γιουγκοσλαβίας, με την επίκληση της «ανάγκης να προληφθεί μια ανθρωπιστική καταστροφή».

Σε συνδυασμό με όσα αναφέρθηκαν παραπάνω, η αποδοχή και η αναπαραγωγή του ψευδολογήματος της «αποτροπής μιας ανθρωπιστικής καταστροφής», αποτελεί δηλωτικό αφέλειας, εθελοτυφλίας, ιδιοτέλειας ή διανοητικής υπολειμματικότητας.

Προπαγάνδα: Η κακοποίηση της λογικής

Σύμφωνα με τα χαλκεύματα των φερέφωνων της αμερικανικής προπαγάνδας, η υπεράσπιση του γιουγκοσλαβικού λαού που υφίσταται τη βάρβαρη επίθεση των φονιάδων των Η.Π.Α. και του ΝΑΤΟ, «σημαίνει υποστήριξη του καθεστώτος Μιλόσεβιτς». Πρόκειται για έναν ανιστόρητο και λογικά ανακόλουθο ισχυρισμό, που παρέχει κάποιες ενδείξεις του κατακερματισμένου σχιζοφρενικού σύμπαντος των εμπνευστών του.

Από την άποψη της λογικής, είναι απολύτως έκθετη και αυθαίρετη, η εξίσωση της συμπαράστασης σε ένα δοκιμαζόμενο λαό με την υποστήριξη του όποιου πολιτικού καθεστώτος. Για την παραγωγή ενός συμπεράσματος απαιτούνται δύο τουλάχιστον προκειμένες. Και εν προκειμένω, δεν υπάρχει παρά μόνο μία. Είναι φανερό ότι η εξουσία, μέσα στην αλαζονεία της, θεωρεί ότι επειδή είναι σε θέση να διαφεύγει από κάθε κοινωνικό έλεγχο, μπορεί να ξεφεύγει και από τον έλεγχο της λογικής.

Από την άποψη της ιστορίας, η σκόπιμη αυτή εξίσωση φαντάζει ανιστόρητη και ανατριχιαστική. Ιδού γιατί, όπως προκύπτει από την αναφορά σε δύο νεότερα ιστορικά μας αντίστοιχα:

α) Ποτέ κανείς δεν διανοήθηκε να θεωρήσει την ομόφυχη αντίδραση του ελληνικού λαού εναντίον της επίθεσης της φασιστικής Ιταλίας το 1940, ως πράξη ενίσχυσης, αποδοχής ή υπεράσπισης του φασιστικού καθεστώτος της δικτατορίας του Μεταξά. Ούτε, φυσικά, ερμηνεύτηκε από οιονδήποτε ως υποστήριξη αυτού του καθεστώτος, η αντίδραση του τότε γενικού γραμματέα του Κ.Κ.Ε. Νίκου Ζαχαριάδη, που σε γράμμα του από τη φυλακή, τόνιζε: «Στον πόλεμο αυτό που διευθύνεται από την κυβέρνηση Μεταξά, ο Ελληνικός λαός και το Κομμουνιστικό Κόμμα, θα δώσουν όλες τους τις δυνάμεις...»

β) Ο ελληνικός λαός, επί επτά χρόνια έζησε ένα σκληρό δικτατορικό καθεστώς που του επέβαλε στέρηση της ελευθερίας, φυλακές, εξορίες, βασανιστήρια. Αλλά κανείς από εκείνους που αντιστάθηκαν σ' αυτό το καθεστώς, καταβάλλο-

ντας το σχετικό σκληρό αντίτιμο, δεν διανοήθηκε καν ότι θα μπορούσε έστω και να επιθυμήσει το βομβαρδισμό της χώρας του για να «σωθεί» από τους στρατοκράτες.

Συνεπώς, η επίκληση του δεδομένου αυταρχισμού του Μιλόσεβιτς από τους ιθαγενείς πλασιέ της επιχειρηματολογίας του αμερικανικού πενταγώνου, προκειμένου να δικαιολογηθεί η γκανγκστερική επίθεση της «Συμμορίας των 19» κατά της Γιουγκοσλαβίας, είναι δηλωτική του ήθους, των προθέσεων και της διανοητικής εμβέλειας των απολογητών του άκρατου εξουσιαστικού (και εν προκειμένω, του αμερικανικού) αμοραλισμού.

Στο έργο του Λιούις Κάρολ «Η Αλίχη στη χώρα των Θαυμάτων» υπάρχει μια άκρως αποκαλυπτική στιχομυθία: «Το ερώτημα είναι αν έχετε το δικαίωμα να κάνετε τις λέξεις να σημαίνουν αυτό που θέλετε;», λέει η Αλίχη στον Ντάμπτι, για να εισπράξει την εξής αποστομωτική απάντηση: «Το ερώτημα είναι ποιος έχει την εξουσία, αυτό είναι όλο».

σε ένα δημοκρατικό περιβάλλον και αποδεικνύει ότι η λατρεία της «πλειοψηφίας» συνιστά ένα ιδεολόγημα που το επικαλούνται οι κυβερνώντες μόνο κατά το δοκούν.

α) Το ηθικό κριτήριο. Το ηθικό κριτήριο που πρέπει να διέπει τις επιλογές κάθε πολιτισμένου ατόμου, ομάδας και κοινωνίας είναι ένα και μοναδικό. Η θέση τους είναι πάντοτε με το μέρος του θύματος. Και ποτέ δεν πρέπει να βρεθούν συμπαραταγμένοι με τον δήμιο.

Με βάση αυτή την ηθική επιταγή, όταν η σύγκρουση αφορά μια κρατική εξουσία και μια αδύνατη κοινωνική ομάδα, η θέση μας είναι με το μέρος της αδύνατης κοινωνικής ομάδας. Και όταν η σύγκρουση αφορά μια συμμορία κρατικών εξουσιών και έναν λαό που υφίσταται την ανελέητη και αφανιστική επίθεσή τους, η θέση μας είναι με τον λαό που δοκιμάζεται.

Πρόκειται για μια ηθική επιταγή κρυστάλλινη και δεσμευτική, που δεν επιδέχεται καμιά παρερμηνεία και παραμένει ανέπαφη από τις διαστροφικές επιρροές της εξουσιαστικής «νεο-γλώσσας» του Μεγάλου Αδερφού, με την οποία επιχειρείται η άλωση της ατομικής και κοινωνικής μας συνείδησης.

β) Το πολιτικό κριτήριο. Από την άποψη της «ρεαλιστικής» αντίληψης του «εθνικού συμφέροντος» (που επιδέχεται ένα πλήθος ερμηνειών), η πολιτική που θα πρέπει να υιοθετήσει η ελληνική κυβέρνηση, απορρέει αφενός από την αποσαφήνιση των ανομολόγητων σκοπών των επιδρομικών και αφετέρου από τον προσδιορισμό των χωρών που θίγονται καίρια από την εφαρμογή αυτών των σκοπών.

Εάν οι βασικές επιδιώξεις της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής περνούν μέσα από την αλλαγή των συνόρων στα Βαλκάνια, είναι ηλίω φαινότορο ότι οι χώρες που πλήττονται καίρια από μια τέτοια εξέλιξη και έχουν κάθε λόγο να την αντιμάχονται, είναι η Γιουγκοσλαβία και η Ελλάδα.

Συνεπώς, η Ελλάδα, υπερασπιζόμενη τα εθνικά της συμφέροντα, δεν μπορεί και δεν πρέπει να συνεργήσει έμμεσα ή άμεσα στην αμερικανο-νατοϊκή επιδρομή εναντίον της Γιουγκοσλαβίας, της μοναδικής χώρας στα Βαλκάνια που έχει ζωτική ανάγκη από τη μη-αλλαγή των υφιστάμενων συνόρων.

Ελλάδα: Οι κίνδυνοι των επιλογών της

Κάθε επιλογή, ατομική ή συλλογική, εμπεριέχει κινδύνους. Δεν υπάρχουν επιλογές χωρίς ρίσκο. Όταν βγαίνει κάποιος από το σπίτι του, δεν έχει καμιά εγγύηση ότι θα ξαναγυρίσει σώος και αρτιμελής σ' αυτό. Σε κάθε βήμα του καιροφυλακτεί κάποιος κίνδυνος, από το στραβοπάτημα μέχρι το τροχαίο ατύχημα. Αλλά επειδή η ζωή είναι συνυφασμένη με την έξοδο από την κατοικία του, η έλλογη ανθρώπινη ύπαρξη αναλαμβάνει συνειδητά το ρίσκο που εμπεριέχεται σ' αυτή την επιλογή, φροντίζοντας να παίρνει ορισμένα μέτρα για την ελαχιστοποίηση των κινδύνων. Η ζωή, τόσο από βιολογική όσο και από κοινωνική άποψη, είναι μια συνεχής επιλογή ή και εφαρμογή πολιτικών μείωσης του κινδύνου και της βλάβης.

Το ίδιο συμβαίνει και με τις συλλογικές επιλογές μας. Μια επιλογή της Ελλάδας ηθικά άφογη και πολιτικά σύμφωνη με τα συμφέροντά της, μπορεί να εκφραστεί με διάφορους τρόπους που ελαχιστοποιούν τους κινδύνους για τη «διεθνή θέση» της, η οποία, σημειωτέον, στο υφιστάμενο πλαίσιο διεθνών σχέσεων, την καθορίζει μόνο ως αποικία των Η.Π.Α. και, συγχρόνως, ως άνευ σημασίας «νομαρχία των Βρυξελλών».

Η Ελλάδα διαθέτει κάποια περιθώρια αντιδράσεων που καλύπτουν μια αξιοσημείωτη γκάμα: Από την καταψήφιση (ή αποχή) της απόφασης του NATO για επιδρομή στη Γιουγκοσλαβία, απόφαση που καταστρατηγεί τόσο τη νομική πλατφόρμα που διέπει τη λειτουργία της ως άνω συμμορίας, όσο και το γράμμα και το πνεύμα του διεθνούς δικαίου (που είχε κάποιο νόημα ως τέτοιο μέχρι την ανατροπή της Σοβιετικής Ένωσης), μέχρι την άρνηση παροχής όποιας διευκόλυνσης στους NATOϊκούς επιδρομείς.

Μια τέτοια στάση δεν θέτει την Ελλάδα εκτός NATO και δεν την οδηγεί στη διεθνή απομόνωση (όπως ισχυρίζονται, διαρρηγνύοντας τα ιμάτιά τους οι εγχώριοι «γιες μεν») γιατί, το καταστατικό της συμμαχίας, δεν προβλέπει την επιβολή κυρώσεων ή την αποβολή οποιασδήποτε χώρας καταψηφίζει ή απέχει της ψηφοφορίας ή δεν συμμετέχει στην εφαρμογή αποφάσεων με τις οποίες δεν συμφωνεί.

Βέβαια, μια τέτοια στάση, συνεπάγεται κάποιους κινδύνους που συνδέονται με την άσκηση πολιτικών, οικονομικών και διπλωματικών πιέσεων από μέρους των «συμμάχων». Αλλά, κατά τη γνώμη μου, η ανάληψη και η προσεκτική διαχείριση αυτών των κινδύνων συνεπάγεται πολύ μικρότερη επιβάρυνση απ' αυτή που θα κληθούμε να αναλάβουμε και να πληρώσουμε παίζοντας το ρόλο του Χατζηαβάτη και του γιες-μεν.

Ελλάδα: Ο κ. Σημίτης

Ο κ. Σημίτης είναι ένας ευσυνείδητος αποικιακός διοικητικός υπάλληλος των φονιάδων της Ουάσιγκτον, άμεσα συμμετοχος και εξ' ολοκλήρου συνένοχος για το έγκλημα που διαπράττεται εναντίον της Γιουγκοσλαβίας και, όπως θα αποδειχτεί σύντομα, όλων των βαλκανικών χωρών, συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας. Συνεπώς, είναι υπόλογος για εγκλήματα σε βάρος της ανθρωπότητας μαζί με την υπόλοιπη NATOϊκή συμμορία.

UCK: «Πατριωτισμός» και Μισθοφόροι

Ο αυτοαποκαλούμενος «Απελευθερωτικός Στρατός του Κοσόβου» είναι μια συμμορία μισθοφόρων που, από την αρχή της εμφάνισής του, δεν κατάφερε να «στρατολογήσει» παρά μόνο 1-2 χιλιάδες άτομα που πρόσφατα αυξήθηκαν σε 5 χιλιάδες (Washington Post: Balkans Report).

Ο UCK έκανε την εμφάνισή του το 1996 με μια δήλωση προς τους εκδότες των αλβανόφωνων εφημερίδων του Κοσόβου και τη «Ντόιτσε Βέλε» (20/6/1999) και, έκτοτε, αναπτύσσει τρομοκρατική δραστηριότητα, με επιθέσεις εναντίον αστυνομικών και κυβερνητικών τμημάτων και σταθμών, Σέρβων και Μαυροβουνίων και Αλβανοφώνων που δεν συμφωνούν με τους σκοπούς, τη θεωρία και την πρακτική του UCK.

Σκοπός του UCK είναι η απόσχιση του Κοσόβου από τη Γιουγκοσλαβία και η συμβολή του στη συγκρότηση της «Μεγάλης Αλβανίας». Επικεφαλής του UCK είναι ο *Hashim Thaqi*, 30 ετών, ο αυτοαποκαλούμενος «Φίδι», που ήταν επικεφαλής της αλβανόφωνης αντιπροσωπίας στις συναντήσεις του Ραμπουγιέ. (Washington Post: Balkans Report).

Στις ετήσιες Εκθέσεις για την Τρομοκρατία του αμερικανικού Υπουργείου Εξωτερικών, μέχρι το 1998, ο UCK κατείχε εξέχουσα θέση μεταξύ των τρομοκρατικών οργανώσεων. Σύμφωνα με τις δηλώσεις του James Rubin, εκπροσώπου του αμερικανικού Υπουργείου Εξωτερικών το 1998:

«Οι Η.Π.Α. έχουν σοβαρές ανησυχίες για την ασφάλεια τόσο των Σέρβων όσο και των Αλβανών πολιτών στο Κόσοβο. Ανησυχούμε για τις επιθέσεις κατά Σέρβων πολιτών στο Κόσοβο από εξτρεμιστικές ομάδες, ανάμεσα στις οποίες περιλαμβάνεται και ο Απελευθερωτικός Στρατός Κοσόβου (UCK). Όπως αναφέρθηκε, τις τελευταίες εβδομάδες ένας αριθμός Σέρβων πολιτών έχει απαχθεί από ένοπλες αλβανικές ομάδες. Μια τέτοια δραστηριότητα δεν μπορεί να συγχωρεθεί. Οι απαχθέντες πρέπει να απελευθερωθούν αμέσως και χωρίς όρους. Οι Η.Π.Α. θεωρούν ότι η ομηρία και η απαγωγές πολιτών θα πρέπει να αποτελέσουν αντικείμενο έρευνας από τους ερευνητές του ICTY».

Μέχρι το 1998, οι αμερικανικές υπηρεσίες δημοσίως κατήγγειλλαν αλλά ανεπίσημως υπέθαλπαν τη δράση του UCK. Η κατάσταση αυτή άρχισε να αλλάζει όταν στις 24 Ιουνίου 1998, ο Αμερικανός μεσολαβητής Ρίτσαρντ Χόλμπρουκ συναντήθηκε (και φωτογραφήθηκε) με άνδρες του UCK στο χωριό Γιούνικ, πράγμα που εγκαινίασε την επίσημη συνεργασία του αμερικανικού παράγοντα με τον UCK, που ξεκινάει από την πολιτική χρησιμοποίησή του για την επίτευξη των αμερικανικών σχεδίων στην περιοχή (από τον Ιούνιο 1998) μέχρι την οικονομική ενίσχυσή του με απόφαση του αμερικανικού Κογκρέσου (Απρίλιος 1999).

Ο UCK διαθέτει δύο στρατόπεδα εκπαίδευσης στη βόρεια Αλβανία που, ουσιαστικά βρίσκονται υπό τον έλεγχο του ιδιωτικού στρατού του Σαλί Μπερίσα, στρατού που, από άποψη αριθμού ανδρών και ισχύος, είναι ισodύναμος με τον επίσημο αλβανικό στρατό. Άλλα στρατόπεδα υπάρχουν στο Λίβανο, Αφγανιστάν και Σουδάν.

Ένα σημαντικό μέρος των μελών του UCK αποτελείται από μισθοφόρους που αμείβονται με 5-15 χιλιάδες μάρκα το μήνα, ανάλογα με την πείρα και την ειδικότητά τους, και εκπαιδεύονται από Άγγλους και Γερμανούς. Σ' αυτούς περιλαμβάνονται ισλαμιστές από τις πρώην Γιουγκοσλαβικές Δημοκρατίες, διάφορες ευρωπαϊκές χώρες (όπως η Γερμανία, με επίκεντρο το Μόναχο) και μουτζαχεντίν από διάφορες ισλαμικές χώρες.

Σε μάχες του γιουγκοσλαβικού στρατού με τον UCK στις 18-19 Ιουλίου 1998, σκοτώθηκαν μισθοφόροι από την Γεμενή (Αμπντουλάχ Αμπού, Μοχάμετ Αμπού, Ουμέρ Αμπού και Χάζμα Αμπού), από τη Σαουδική Αραβία (Ελάντ Εμπού, Ζουμπέρ Εμπού, Μουμπάρεκ Εμπού, Ραχάμ Εμπού και Σαλέχ Εμπού) και άλλες χώρες.

Η αλβανική τηλεόραση προβάλλει σε καθημερινό της πρόγραμμα τις δραστηριότητες του UCK.

UCK: Χρηματοδότηση και Ηρωίνη

Βασικότερη πηγή χρηματοδότησης των δραστηριοτήτων του UCK (που αποτελεί τον κύριο κορμό της αλβανικής μαφίας) είναι η διακίνηση και η εμπορία της ηρωίνης. Θέσεις κλειδιά για την ανάπτυξη αυτής της δραστηριότητας είναι η Πρίστινα, τα Σκόπια, το Σκέντερ, η Βράνιτσα, η Μπλάστιτσα, το Γκόστιβαρ και η Τροπόγια. Όπως προκύπτει από τις αναφορές των αντιναρκωτικών υπηρεσιών των διαφόρων χωρών, η αλβανική μαφία και ο UCK ελέγχει:

α) Το 100% της διακίνησης και της μαύρης αγοράς σύνολο της μαύρης αγοράς στην Αλβανία, τα Σκόπια, την Κροατία, τη Σλοβενία.

β) Το 80% της μαύρης αγοράς της ηρωίνης στην Ουγγαρία (εφημ. Magyar Hirnap και Nasa Borba 31/3/1998), την Ελβετία (όπου κρατούνται πάνω από 500 αλβανόφωνοι για διακίνηση ηρωίνης) και τη Γερμανία (με το Μόναχο ως βασικό κέντρο για τις δραστηριότητες του UCK).

γ) Ένα μεγάλο μέρος της μαύρης αγοράς στην Ιταλία (όπως αποδείχθηκε μετά την Επιχείρηση Μακεδονία της ιταλικής αστυνομίας στις 18/5/98).

δ) Ένα διαρκώς αυξανόμενο ποσοστό της μαύρης αγοράς στην Ελλάδα, τη Βρετανία και την Ισπανία.

Με δεδομένο ότι από τη λήξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου και μετά, η παγκόσμια διακίνηση και εμπορία της ηρωίνης και της κοκαΐνης γίνεται από δίκτυα που ελέγχονται από τη CIA και ότι δεν υπάρχει δυνατότητα για καμιά συμμορία να παρεμβληθεί σ' αυτό το πεδίο χωρίς την «έγκριση» της εν λόγω υπηρεσίας (Κ. Γρίβας, *Πλανητική κυριαρχία και «ναρκωτικά»*), είναι φανερό ότι βρίσκεται σε εξέλιξη μια διαδικασία που αποβλέπει:

α) Στη σταδιακή εκτόπιση από τη μαύρη αγορά των παραδοσιακών δικτύων και στην αντικατάστασή τους από το Αλβανικό Δίκτυο. Αυτό επιτελείται με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που, στη δεκαετία του 1960, μέσω του αποκαλούμενου Μεγάλου Πραξικοπήματος της Ηρωίνης που καθοδηγήθηκε από τον Λευκό Οίκο, εκτοπίστηκε από τη διεθνή σκηνή το Γαλλικό Δίκτυο της κορσικανικής μαφίας της Μασσαλίας και αντικαταστάθηκε από το Δίκτυο της Ν.Α. Ασίας με επικεφαλής τον αρχιμαφιόζο Σάντο Τραφικάντε τζούνιορ, κάτοχο διπλωματικού διαβατηρίου, το οποίο οργανώθηκε και ελεγχόταν από τη CIA. (βλ. Κ. Γρίβας, *Πλανητική Κυριαρχία και «Ναρκωτικά»*, Αθήνα, 1997).

6) Στη διασφάλιση του μονοπωλιακού ελέγχου των Η.Π.Α. στη διακίνηση και την εμπορία της ηρωίνης που παράγεται στη νέα οπιοπαραγωγό περιοχή που πρόβαλε στο διεθνές προσκήνιο μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης.

Κατά τη μεταπολεμική περίοδο, όπως κατέδειξε η ιστορική έρευνα, η CIA αναδιοργάνωσε, ενίσχυσε και ισχυροποίησε τα τρία σημαντικότερα και μεγαλύτερα δίκτυα που έλεγχαν την παγκόσμια διακίνηση της ηρωίνης κατά τη μεταπολεμική περίοδο: Την αμερικανο-σικελική μαφία, την κορσικάνικη μαφία και την κινέζικη μαφία. Χάρη στη βοήθεια που τους παρασχέθηκε από τις μυστικές υπηρεσίες των Η.Π.Α., αυτές οι εκφάνσεις του οργανωμένου εγκλήματος, μετεξελίχθηκαν από συμμορίες περιορισμένης τοπικής εμβέλειας σε αληθινά διεθνή δίκτυα διακίνησης απαγορευμένων ουσιών, που έπαιζαν και παίζουν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση και τη συντήρηση των οικονομικών και πολιτικών ισορροπιών στον πλανήτη.

Σήμερα, οι ίδιες υπηρεσίες προωθούν τη μετεξέλιξη της αλβανικής μαφίας από τοπική συμμορία σε διεθνές δίκτυο διακίνησης και εμπορίας των τεράστιων ποσοτήτων ηρωίνης που παράγονται στη νέα, προνομιούχα οπιοπαραγωγό περιοχή του σημερινού κόσμου. Προς δόξα της αμερικανικής αυτοκρατορίας και του αμερικανικού «πολέμου κατά των ναρκωτικών».

UCK: Απελευθερωτικό κίνημα ή Συμμορία;

Σε σχέση με το χαρακτήρα του λεγόμενου «Απελευθερωτικού Στρατού του Κοσόβου» (εάν πρόκειται για απελευθερωτικό κίνημα ή τρομοκρατική συμμορία), πέρα από τις ενδελεχείς προσεγγίσεις της θεωρίας και της πρακτικής του UCK που επιχειρούν οι διάφοροι αναλυτές, θα μπορούσαν να τεθούν τρία τουλάχιστον κρίσιμα ερωτήματα, που βοηθούν ουσιαστικά οποιαδήποτε προσπάθεια προσδιορισμού της φύσης του UCK:

α) Υπάρχει κανένα άλλο απελευθερωτικό κίνημα στην ιστορία που να πέτυχε να στρατολογήσει μόνο 1-2 χιλιάδες άτομα, τη στιγμή που διατείνεται ότι «εκφράζει» 1,6 εκατομμύρια ανθρώπους σε μια περιοχή με 1,8 εκατομμύρια κατοίκους»;

β) Υπάρχει κανένα άλλο απελευθερωτικό κίνημα στην ιστορία που να στήριζε τη δράση του στις υπηρεσίες μισθοφόρων «στρατιωτών της τύχης» ή έμμισθων φονιάδων;

γ) Υπάρχει κανένα άλλο απελευθερωτικό κίνημα στην ιστορία που ο ηγέτης του να επέλεξε το «επαναστατικό» προσωνύμιο «Φίτι» και ο υπαρχηγός του το «Σουλτάνος»;

UCK και PKK: Μια «αφελής» απορία

Από ορισμένους κύκλους γίνεται σύγκριση του UCK και του κουρδικού PKK

προκειμένου να δημιουργηθεί σύγχυση με τη διατύπωση «αφελών» ερωτήσεων του τύπου «γιατί υποστηρίζετε το ΡΚΚ και όχι τον UCK που και οι δυο επιδιώκουν την ανεξαρτησία των λαών τους, με την απόσπαση εδάφους από τη χώρα στην οποία αναπτύσσουν τη δράση τους;»

Σε σχέση μ' αυτό (και ανεξάρτητα από τις προσωπικές θέσεις του καθενός απέναντι στο ΡΚΚ), θα πρέπει να διευκρινιστεί ότι το ΡΚΚ και ο UCK δεν συριστούν συγκρίσιμα μεγέθη για τον απλούστατο λόγο ότι:

α) Το UCK δρα στο έδαφος ενός κυρίαρχου κράτους, επιδιώκοντας την απόσπαση ενός μέρους του εδάφους του. Αντίθετα το ΡΚΚ δρα σε έδαφος που κατέχεται στρατιωτικά από την Τουρκία (κυρίως) το Ιράκ και το Ιράν (δευτερευόντως), έδαφος στο οποίο, με βάση τη Συνθήκη των Σεβρών, οι Κούρδοι είχαν το δικαίωμα να οικοδομήσουν το δικό τους κράτος (δηλαδή πρόκειται για έδαφος που με την προαναφερόμενη διεθνή συνθήκη, αναγνωρίστηκε ότι ανήκε στους Κούρδους).

β) Το UCK, παρ' όλο που κινείται σ' ένα εξαιρετικά ευνοϊκό περιβάλλον από την άποψη της πληθυσμιακής σύνθεσης, αδυνατεί να προσελκύσει ικανό αριθμό εθελοντών αλθανόφωνων και χρησιμοποιεί μισθοφόρους. Αντίθετα, το ΡΚΚ στηρίζει την ύπαρξη και τη δράση του στην εθελοντική στρατολόγηση Κούρδων.

Ηρωίνη, Πετρέλαιο και Ελλάδα

Μετά την πανωλεθρία των Αμερικανών στο Βιετνάμ, οι Η.Π.Α. άρχισαν να χάνουν βαθμιαία το μονοπώλιο της, τότε, πλέον προνομιούχας οπιοπαραγωγού περιοχής στον πλανήτη: της Ν. Α. Ασίας και, ειδικά, του «Χρυσού Τριγώνου». Στα χρόνια που ακολούθησαν, προσπάθησαν να αναπληρώσουν το «έλλειμμα», ενεργοποιώντας αντίστοιχες πηγές προμήθειας στη Μέση Ανατολή και, κυρίως, στο Αφγανιστάν και την Τουρκία. Αλλά μετά την διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, μια νέα απέραντη οπιοπαραγωγός περιοχή έκανε την εμφάνισή της στο διεθνές προσκήνιο, που εκτείνεται στις τέως σοβιετικές Δημοκρατίες παρά την Κασπία.

Έτσι, για ευνόητους λόγους, συνδυάστηκαν αρμονικά οι πολιτικές που αφορούσαν την επιβολή του αμερικανικού ελέγχου στην παραγωγή και τη διακίνηση της ηρωίνης και του πετρελαίου. Και συγχωνεύτηκαν σε μία ενιαία πολιτική, που η εφαρμογή της προϋποθέτει τη διασφάλιση ενός άξονα από την Κασπία μέχρι την Αδριατική υπό απόλυτο αμερικανικό έλεγχο. Κι' αυτό, με τη σειρά του, συνεπάγεται τη δημιουργία ενός αμερικανικού προτεκτοράτου στα Βαλκάνια (Αλβανία) με ικανοποιητική έκταση και πληθυσμιακή ομοιογένεια, και, συνεπώς, την αλλαγή των υφιστάμενων ισορροπιών και των συνόρων.

Πρώτο θύμα της εφαρμογής αυτού του σχεδίου υπήρξε η Γιουγκοσλαβία, που δέχεται την γκανγκστερική επιδρομή της «Συμμορίας των 19». Κατά την άποψή μου, δεύτερο θύμα θα είναι τα Σκόπια και τρίτο θύμα θα είναι η Ελλάδα, προς

δόξα των εγχώριων υμνωδών και απολογητών του «Ελεύθερου Κόσμου» του διεθνούς γκανγκστερισμού.

Επειδή αυτό το θέμα είναι, κατά τη γνώμη μου, κρίσιμης σημασίας για την Ελλάδα, θα προσπαθήσω σύντομα να επιχειρήσω μια πιο αναλυτική προσέγγισή του. Προς το παρόν, περιορίζομαι στην άκρως δυσόιωνη πρόβλεψη (και εύχομαι ολόψυχα να διαψευστώ) ότι μέσα στους προσεχείς δώδεκα μήνες η Ελλάδα θα αποτελέσει πεδίο ανάπτυξης της τρομοκρατικής δραστηριότητας του UCK.

Ο επερχόμενος εφιάλτης: Το μεταλλαγμένο ανθρωποειδές

Ο επερχόμενος εφιάλτης είναι ένας φασισμός που δεν θα λέγεται πια φασισμός. Θα ονομάζεται αμερικανικό «σωτηριολογικό» ολοκληρωτικό κράτος-παγκόσμιος χωροφύλακας.

Η γονεοποίηση της εξουσίας και η βρεφοποίηση της κοινωνίας ήταν και παραμένει ο ιστορικά αμετάλλακτος στόχος όλων των διαχειριστών της «νόμιμης» βίας, ανεξάρτητα από τις πολιτικές και ιδεολογικές ενδυμασίες τους. Στη σύγχρονη εποχή, η κατάκτηση αυτού του στόχου αποδεικνύεται για πρώτη φορά απολύτως εφικτή. Η ολοκληρωτική χειραγώγηση της ανθρώπινης βούλησης και ο συνακόλουθος οριστικός θρίαμβος της κρατικής εξουσίας αποτελεί την, υπό διαμόρφωση, οδυνηρή πραγματικότητα μιας ιστορίας που τείνει στην αυτοανάρτησή της.

Απ' τη στιγμή που θα ολοκληρωθεί αυτή η πορεία, ο άνθρωπος, απογυμνωμένος από την ιστορική του διάσταση, θα «υφίσταται» σαν ένα απλό ανιστορικό είδος πλάι στα άλλα είδη του ζωικού βασιλείου.

Το πρόβλημα για την εξουσία ήταν πάντοτε «η κατασκευή ενός πράγματος

που δεν υπάρχει, ενός ανθρώπινου είδους το οποίο θα μοιάζει με τα άλλα ζωικά είδη και του οποίου η μόνη ελευθερία θα συνίστατο στη διατήρησή του είδους».
(H. Arendt).

Όπως σηματοδοτείται από τις εξελίξεις, ο άνθρωπος θα υποστεί σύντομα την οριστική «λύση» αυτού του προβλήματος, με την αμετάκλητη απώλεια του δικαιώματός του να νοσηματοδοτεί την κοινωνία, την ιστορία και τη ζωή του και μετατρέπεται από ενεργός κινητήριο δύναμη της ιστορίας σε παθητικό ενεργούμενό της. Εκτός εάν αντιδράσει ενεργητικά και αποφασιστικά.

Στον ιστορικό ορίζοντα του ανθρώπου προβάλλει ήδη το φάσμα της στρατοπεδικής κοινωνίας που το πειραματικό της μοντέλο έχει δοκιμαστεί μαζικά με «επιτυχία» στα εργαστήρια της «ολοκληρωτικής κυριαρχίας» της Εξουσιαστικής Διεθνούς, όπου έχει παραχθεί το απεχθέστατο είδος των μεταλλαγμένων ανθρωποειδών που κυριαρχούν σήμερα στη διεθνή σκηνή: Κλίντον, Ολμπράιτ, Μπλερ, Κουκ, Σρέντερ, Φίσερ, Ντ'Αλέμα, Σιράκ, Σημίτης, Κλαρκ, Γουίλπι, Κον Μπεντίτ, και όλες οι παρεμφερείς «Ντόλι» με ανθρώπινη μορφή.

Οι πηγές της ελπίδας: Ιστορία και βιολογία

Από μια πρώτη προσέγγιση φαίνεται ότι η ανθρωπότητα δεν διαθέτει καμιά άμυνα απέναντι στην ολομέτωπη επίθεση του καλπάζοντος αμερικανικού ολοκληρωτισμού. Εάν όμως αποφασίσουμε να διαπεράσουμε την επιφάνεια της ιστορίας και της βιολογίας μας, μπορούμε να εντοπίσουμε δύο τουλάχιστον πηγές ελπίδας που θα μπορούσαν να αξιοποιηθούν ώστε να προβληθεί κάποια αποτελεσματική άμυνα σε ό,τι μας επιβάλλεται να αποδεχτούμε ως «πεπρωμένο» μας από τη μεγαμηχανή που αλέθει τα κορμιά, την ψυχή και την ιστορία μας.

Η πρώτη πηγή αισιοδοξίας αφορά την λειτουργία του «υποκειμενικού παράγοντα» της ιστορίας, που οι αντιδράσεις του είναι απολύτως απρόβλεπτες και, ως τέτοιες, σ' ολόκληρη την ιστορική διαδρομή του ανθρώπινου είδους, αποτελεί μια μόνιμη «μαύρη τρύπα» σε κάθε προσπάθεια εφαρμογής των παρανοϊκών σχεδίων των εξουσιοφρενών.

Η δεύτερη πηγή αισιοδοξίας αφορά την δομή και τη λειτουργία του νευρικού συστήματος του ανθρώπου. Το νευρικό σύστημα συντίθεται από 100 δισεκατομμύρια νευρικά κύτταρα που επικοινωνούν μεταξύ τους με πολύπλοκα νευρωνικά κυκλώματα ή δίκτυα. Μόνο τα 10 δισεκατομμύρια νευρικά κύτταρα του φλοιού του εγκεφάλου του ανθρώπου (που αποτελούν το 1/10 του συνόλου των νευρικών κυττάρων), δίνουν «έναν αριθμό λειτουργικών συνδυασμών ίσο με 10 εις την 2.783.000 δύναμη, ή μ' άλλα λόγια, με έναν αριθμό που αποτελείται από 2,5 εκατομμύρια μηδενικά», ο οποίος σηματοδοτεί τα βιολογικά όρια της ουσιαστικά απεριόριστης ελευθερίας του ανθρώπου.

Η ασύλληπτη πολυπλοκότητα και η θαυμαστή πλαστικότητα του νευρικού συστήματος ξεπερνάει τα όρια του αντιληπτού, προκαλεί απέραντο δέος και θαυ-

μασμό και διασφαλίζει τις βιολογικές προϋποθέσεις της απεριόριστης ελευθερίας του ανθρώπου. Χάρη στην ύπαρξη του άπειρου της πολυπλοκότητας του νευρικού συστήματος, «ο άνθρωπος είναι βιολογικά προγραμματισμένος με τρόπο ώστε να μην υπόκειται σε κανένα προγραμματισμό και να έχει πάντοτε την ελευθερία της συνεχούς αναζήτησης νέων στόχων και σκοπών». (Lewis Thomas).

Μ' άλλα λόγια, εξαιτίας της δομής του νευρικού του συστήματος, ο άνθρωπος είναι βιολογικά καταδικασμένος να είναι ελεύθερος.

Επίλογος: Η ώρα των ενεργών ποιητών

Ζώντας στην εποχή της ομογενοποιημένης συνείδησης, διαπιστώνουμε καθημερινά ότι οι προοπτικές είναι απελπιστικές. Αλλά παράλληλα, ανακαλύπτουμε ότι υπάρχουν ελπιδοφόρες νησίδες αμφισβήτησης που θα μπορούσαν να εξελιχθούν σε μέτωπα αντίστασης, που πρέπει να τα χτίσουμε, καθένας μας χωριστά και όλοι μαζί.

Η κρίσιμη σύγκρουση ανάμεσα στον άνθρωπο και το ανθρωποειδές ξετυλίγεται ήδη μπροστά μας. Η νίκη του ανθρώπου θα οριοθετήσει ένα νέο κύκλο ζωής, χαράς και δημιουργίας που θα τείνει να επιβεβαιώνει την ιστορία. Ο θρίαμβος του ανθρωποειδούς θα ανοίξει ένα ατέλειωτο στάδιο θανάτου, πόνου και καταστροφής που θα σημάνει το τέλος της ιστορίας.

Πρόκειται για ένα δίλημμα που δεν αφήνει κανένα περιθώριο «ουδετερότητας». Όταν στασιάζεται η πόλις, η ουδετερότητα ισοδυναμεί με προδοσία. Όταν «στασιάζεται» ο άνθρωπος και η ιστορία, η ουδετερότητα ισοδυναμεί με συνενοχή με τη μεγαμηχανή του θανάτου που καταργεί και τον άνθρωπο και την ιστορία.

Όσοι εναντιώνονται στον εξουσιαστικό παραλογισμό και ελπίζουν για το καλύτερο, ζώντας το χειρότερο, θα πρέπει να μάθουν να λειτουργούν ως ποιητές. Και «προορισμός της ποίησης είναι... να συντελέσει στην τελειοποίηση της γλώσσας τόσο που οι λέξεις άνθρωπος και ειρήνη ν' αποτελούν συνωνυμία». (Άρης Αλεξάνδρου).

Ή, όπως το έθεσε μια Γερμανίδα οικολόγος, καταγγέλλοντας τον οικοφασισμό της συνομοταξίας των Κον Μπεντίτ - Φίσερ, «πρέπει να επιδιώξουμε το αδύνατο, αλλιώς, σύντομα, θα βρεθούμε αντιμέτωποι με το αδιανόητο».